

БДЕЎВУД БАЛДАЧУ ДЪЛГИЯТ ПЪТ

РОМАН

Превел от английски
МИЛКО СТОИМЕНОВ

ОБСИДИАН
СОФИЯ

DAVID BALDACCI
LONG ROAD TO MERCY

Copyright © 2018 by Columbus Road, Ltd.
All rights reserved

Превод © *Милко Стоименов*
Худ. оформление © *Николай Пекарев*
Снимки на корицата
© *Stephen Mulcahey/Arcangel, Shutterstock*

ОБСИДИАН
София 2020

ISBN-978-954-769-490-3

1

Онче-бонче, счупено пиронче.

Специален агент Атли Пайн се взираше в мрачната фасада на затворническия комплекс, в който живееха някои от най-опасните престъпници на Земята.

Тази вечер тя бе дошла, за да се срещне с един от тях.

„Флорънс“, разположен на двеста километра южно от Денвър, беше единственият затвор в цяла Америка с максимална степен на сигурност. Всъщност строго охраняваното крило беше едно от четирите, които образуваха Федералния комплекс за изтърпяване на наказания „Флорънс“. На това сухо, спечено от жегата парче земя живееха над деветстотин затворници. Вечер, при включено осветление и погледнат отвисоко, комплексът приличаше на диамантено колие върху черно кадифе. Мъжете тук, и надзирателите, и затворниците, бяха корави като камък... като скъпоценен камък. Това не беше място за хора със слаби сърца или лабилна психика, макар психопатите да бяха добре дошли.

Редом с всички останали тук излежаваха присъдите си Юнабомбър, терористът от Бостънския маратон, хора, свързани с атентата в Оклахома Сити и атаките на 11 септември, серийни убийци, шпиони, лидери на расистки организации, на наркокартели и мафиотски структури. Мнозина от тях щяха да умрат зад решетките, излежавайки само една от множеството си доживотни присъди.

Затворът се намираше насред истинска пустош. Никой никога не беше успял да избяга от него, а дори да успееше, нямаше къде да се скрие. Земята около „Флорънс“ беше равна и открита. Около стените на затвора не се виждаха никакви храсти или дървета, не се подаваше дори стръкче трева. Крилата бяха оградени от четириметрови зидове, които завършваха с бодлива тел. По целия периметър бяха монтирани датчици за натиск. Между зидовете патрулираха тежковъоръжени надзиратели и специално обучени кучета. Всеки затворник, добрал се до оградата, почти сигурно щеше да загине от куршуми или кучешки зъби. И никой нямаше да пролее и една сълза за сериен убиец, терорист или шпионин, проснал се мъртъв на земята.

Прозорците на килиите бяха широки дванайсет сантиметра и високи метър и двайсет. През тях се виждаха единствено небето и покривите на част от сградите в комплекса. „Флорънс“ беше проектиран така, че нито един от постоянните му обитатели да не може да определи къде точно в целия комплекс се намира килията му. Самите килии бяха с размери два на четири метра и практически всичко в тях освен самите затворници беше изработено от лят бетон. Душовете се включваха и изключваха автоматично, тоалетните не можеха да бъдат запушвани, стените бяха звукоизолирани, за да възпрепятстват евентуална комуникация между затворниците, двойните стоманени врати се отваряха и затваряха с помощта на сервосистема, а храната се подаваше през отвор в стоманата. Общуването с външния свят също беше забранено. Изключение правеше единствено стаята за свиждания. Специално за проблемни затворници или за кризисни ситуации беше проектиран Блок Z, известен и като Черната дупка. Килиите му тънеха в непрогледен мрак, а на всяко бетонно легло имаше здрави ремъци.

Единичните килии бяха по-скоро правило, отколко-

то изключение. Във „Флорънс“ нямаха намерение да насърчават затворниците да създават нови приятелства.

Охраната огледа пикапа на Атли Пайн, провери документите ѝ за самоличност и свери името ѝ със списъка на посетителите. Едва тогава я допусна до централния вход, където тя показва служебната си карта на специален агент на ФБР. Беше на трийсет и пет и през последните дванайсет години от живота си носеше на колана си лъскавата значка със златист щит и кацнал на него орел с разперени крила. Върху щита беше изобразена древноримската богиня Юстиция с везни в едната ръка и меч в другата. Атли Пайн намираше за особено уместен факта, че върху служебната значка на най-добрата правоохранителна служба в света е поставен женски образ.

Пайн бе връчила пистолета си „Глок 23“ на охраната, а преди това беше оставила в пикапа своята „Берета Нано“, която обикновено носеше в кобур на глезена. Не си спомняше друг път да се е разделяла доброволно с оръжието си. Но най-строго охраняваният затвор в Америка следваше свои собствени правила, с които тя трябваше да се съобразява, ако искаше да влезе вътре. А Пайн много искаше.

Тя беше висока – над метър и осемдесет, и то боса. Ръста беше наследила от майка си, която бе още по-висока. При това Атли Пайн не беше кльоцава. Никога не би могла да се появи на модно ревю или на корицата на списание като някоя от онези тънки като вейки манекенки. Тя беше здрава, силна и мускулиста в резултат на редовните упражнения във фитнеса. Бедрата, прасците и седалищните ѝ мускули бяха твърди като камък. Имаше добре оформени рамене и мишци. Мускулите на ръцете ѝ приличаха на въжета, а тези на корема ѝ бяха здрави като стомана. Пайн беше тренирала смесени бойни изкуства и кикбокс и дори се бе състезавала.

Така бе научила, че по-дребен човек е в състояние да победи и подчини по-едър противник.

Атли Пайн беше усвоила всички тези умения, за да оцелее, докато се трудеше упорито в свят, доминиран предимно от мъже. Физическата сила, както и издръжливостта и увереността, произтичащи от нея, бяха задължителни условия по пътя към успеха. Чергите на лицето ѝ бяха малко сурови, макар и привлекателни, дори очарователни. Пайн носеше черната си коса подстригана до раменете, а очите ѝ бяха толкова сини, че човек потъваше в тях.

За пръв път идваше във „Флорънс“, затова, докато крачеше по коридора, съпроводена от двама едри надзиратели, които не бяха казали нито дума, остана поражена най-вече от неестествената тишина и покой. Като федерален агент тя беше посещавала множество затвори. Обикновено те представляваха какофония от шумове, викове, подсвирквания, псувни, обиди, заплахи и прочие, съпроводени от юмруци, свити гневно около решетките, и заплашителни погледи от дъното на килиите. Дори да не си бил животно, преди да влезеш в подобен затвор, ставаш такова, преди да излезеш. В противен случай си мъртъв.

Почти като в „Повелителят на мухите“. Но със стоманени врати и тоалетни със система против запушване.

Тук обаче бе тихо като в библиотека. Пайн бе впечатлена. Това беше сериозно постижение за затвор, чиито обитатели бяха избили хиляди човешки същества с помощта на бомби, пистолети, ножове, отрова и дори с голи ръце. А в случая с шпионите – и с предателските си действия.

Риба щука, махай се от тука.

Пайн бе пристигнала от Сейнт Джордж, Юта, където някога беше живяла и работила. За целта бе прекосила целия щат Юта и половината Колорадо. Навигацията в колата ѝ беше изчислила, че ще ѝ трябват

единайсет часа, за да преодолее хилядата километра до тук. Тя се беше справила за по-малко от десет благодарение на мощния двигател и на детектора, който ѝ помагаше да засече неизбежните полицейски радары.

Бе спряла само веднъж, за да ползва тоалетна и да си вземе нещо за ядене. През останалото време беше натискала газта до дупка. Можеше да вземе полет до Денвър и да наеме кола от летището, но предпочиташе да разполага с повече време, за да обмисли какво ще прави, когато стигне. А дългото шофиране през тази обширна и пуста част от Америка ѝ предостави достатъчно възможности за размисъл.

Атли Пайн беше израснала на изток, но бе прекарала по-голямата част от професионалния си живот сред безкрайните прерии на американския Югозапад. Надяваше се да завърши кариерата си тук, защото ѝ допадаха откритите пространства, чистият въздух, дивата природа.

След като изкара няколко години в Бюрото, Пайн получи възможността да избере следващото си назначение. И тя избра място, където никой друг агент не искаше да отиде. Повечето ѝ колеги полагаха отчаяни усилия да заминат за някой от петдесет и шестте полени офиса из страната. Някои предпочитаха по-топъл климат, затова се стремяха към Маями, Хюстън или Финикс. Други си поставяха за цел да се издигнат в административния апарат на Бюрото, затова гледаха към Ню Йорк или Вашингтон. Градове като Лос Анджелис и Бостън също се радваха на огромна популярност поради безброй причини. Пайн обаче не проявяваше интерес към тях. Предпочете относителната изолация на т.нар. териториални агенции – съвсем малки офиси, – разположени обикновено в някой затънт град. Там никой не я закачаше, стига да си вършеше работата както трябва.

А предвид факта, че работеше в сравнително пуст, слабораселен район, рядко беше единственият феде-

рален агент в радиус от стотици километри. Това също ѝ допаднаше. Някои биха я нарекли затворена или асоциална или биха определили поведението ѝ като резултат от неистов стремеж да държи всичко под контрол, но Пайн определено не бе такава. Беше общителна и се разбираше чудесно с хората. В интерес на истината, нямаше как да си добър федерален агент, ако не притежаваш определени комуникативни умения. В същото време тя ревниво пазеше личното си пространство.

И така, Пайн бе прехвърлена в териториалната агенция на ФБР в Сейнт Джордж, Юта. Служителите бяха само двама. Пайн изкара там две години, а когато ѝ се отвори възможност, се премести в градче на име Шетърд Рок, където имаше само една щатна длъжност за агент. Това беше сравнително нов офис, разположен западно от Тюба Сити и възможно най-близо до националния парк „Гранд Каньон“, без да се преминават границите му. Там Атли Пайн работеше единствено в компанията на Каръл Блум, шейсетинагодишна секретарка, изкарала в Бюрото няколко десетилетия. Блум твърдеше, че бившият директор Дж. Едгар Хувър е любимият ѝ шеф, макар да беше починал много преди тя да постъпи във ФБР.

Пайн не беше сигурна дали да ѝ вярва.

Часовете за свиждане във „Флорънс“ бяха минали, но управлението на затворите беше удовлетворило молбата на колега федерален агент. Беше точно дванайсет в полунощ – възможно най-подходящото време според Пайн, защото чудовищата излизат нощем, нали?

Двамата надзиратели я съпроводиха до стаята за посетители, където тя седна на метален стол срещу преграда от дебело поликарбонатно стъкло. Единственото средство за вербална комуникация беше метална тръба, вградена в стъклото, която играеше ролята на телефон. От другата страна на преградата имаше съ-

щия метален стол, занитен за пода. На него седнаше затворникът. Столът беше доста неудобен; така и трябваше да бъде.

Отивай на боклука да ядеш памука.

Пайн седеше в очакване със склучени ръце, подпирани на ламинирания плот пред нея. Беше закачила служебната значка на ревера си, за да може той да я види. Впери поглед във вратата, от която щеше да дойде. Очакваше я. Беше дал съгласието си за това посещение, едно от малкото права, които имаше тук.

Тя настръхна, когато чу стъпките по коридора. Вратата се отвори и първият човек, когото видя, беше едър надзирател без врат и с толкова широки рамене, че едва мина през вратата. Зад него вървеше още един надзирател... и още един... Тримата бяха еднакво едри и яки.

Пайн се зачуди за миг дали във „Флорънс“ няма изискване за минимално тегло на надзирателите. Нищо чудно. Сигурно и ваксината против тетанус беше задължително условие за работа тук.

Бързо прогони тази мисъл, защото веднага след тримата надзиратели се появи окованият Даниъл Джеймс Тор с внушителния си ръст от сто деветдесет и четири сантиметра. Следваха го още трима надзиратели. Седмината изпълниха тясното помещение. Пайн знаеше, че съгласно правилата във „Флорънс“ нито един затворник не бива да бъде местен в присъствието на по-малко от трима надзиратели. Очевидно този беше заслужил двойно по-голяма охрана. Пайн разбираше защо.

Тор нямаше нито косъм на главата си. Очите му се вираха безизразно напред, докато надзирателите го настаняваха на стола и закачаха веригата му за стоманената халка в пода. Това също не беше обичайна процедура при посещение.

Но явно петдесет и седем годишният Тор вече не ѝ обръщаше внимание. Беше облечен в бял гащеризон и

носеше черни обувки с гумени подметки без връзки. Очите му бяха скрити зад очила с черни рамки, изработени от едно-единствено парче мека пластмаса без никакви метални винтчета. Стъклата също бяха пластмасови и изглеждаше почти невъзможно да бъдат превърнати в оръжие.

Управата на „Флорънс“ трябваше да взема предвид и най-незначителните на пръв поглед подробности, защото затворниците нямаха друга работа, освен денонощно да измислят начини да се наранят един друг.

Пайн знаеше, че под гащеризона цялото тяло на Тор е покрито с големи саморъчно направени татуировки. Онези, които не беше изрисувал със собствената си ръка, бяха дело на част от жертвите му, принудени да се превърнат в татуисти преди смъртта си. Говореше се, че всяка татуировка разказва история, свързана с жертвата.

Тор тежеше близо сто и трийсет килограма и Пайн прецени, че само десет процента от теглото му попадат в категорията мазнини. По ръцете и врата му се виждаха изпъкнали вени. В затвора нямаше какво друго да прави, освен да тренира във фитнеса и да спи, предположи Пайн. Знаеше, че е бил отличен спортист още в гимназията, истинска звезда, надарен от природата с невероятна физика. Жалко, че такова съвършено тяло бе съчетано с извратен, макар и брилянтен, ум.

Удовлетворени от начина, по който бяха обезопасили Тор, надзирателите излязоха през същата врата, през която бяха влезли. Пайн обаче ги чуваше зад нея. Не се съмняваше, че и Тор ги чува.

Представи си как той чупи стъклото и я връхлита. Щеше ли да се справи с него сама? Интригуващ въпрос. Но чисто хипотетичен. Макар че част от нея искаше да разбере отговора.

Погледът му най-сетне се спря върху лицето ѝ. И остана там.

Атли Пайн се беше взирала – през дебели прозорци

или стоманени решетки – в много чудовища, някои от които сама бе изправила пред правосъдието.

Даниъл Джеймс Тор обаче беше различен. Вероятно беше най-сладкостичният сериен убиец на своето поколение с най-много жертви.

Той опря закопчаните си ръце върху ламинирания плот и изви масивния си врат настрани, докато не се чу как изпуква прешлен. После хвърли поглед към значката на Пайн, изкриви устни при вида на символа за закон и ред и закова очи в нейните.

– Е? – попита я с нисък равен глас. – Ти поиска тази среща.

Беше изминала цяла вечност, но мигът най-сетне беше настъпил.

Атли Пайн се приведе напред. Устните ѝ се доближиха на сантиметър-два от дебелото стъкло.

– Къде е сестра ми?

Онче-бонче, счупено пиронче.

2

Втреченият поглед на Тор не трепна от въпроса на Пайн. От другата страна на вратата, където надзорните стояха в очакване, долитаха приглушен разговор, пристъпване на място, пошляпване на метална палка в нечия длан. За да не губят форма, в случай че им се наложи да я притиснат в гърлото на затворника. От изражението на Тор си пролича, че чува разговора им. Явно не пропускаше нищо тук, макар в крайна сметка да беше заловен именно защото бе пропуснал нещо.

Пайн се облегна назад, скръсти ръце и зачака отговор. Той нямаше къде да ходи, а в момента за нея не съществуваше по-важно място от това.

Тор я оглеждаше внимателно; вероятно така беше оглеждал всичките си жертви. А те бяха трийсет и четири. Това беше потвърденият им брой. Потвърденият, а не общият. Федералните власти се опасяваха, че общият е три пъти по-голям. Атли Пайн беше тук заради една от непотвърдените жертви. Жертва, за която дори не се смяташе, че може да бъде добавена към зловещия списък на този психопат.

Тор се беше разминал със смъртната присъда само заради съдействието, което беше оказал на властите, а именно – беше посочил местата, където са останките на три от жертвите му. Това беше помогнало на три семейства да намерят известна утеха. И бе позволило на Тор да отърве кожата, макар че щеше да прекара остатъка от живота си зад решетките. Пайн предполагаше, че с готовност е приел подобна сделка, защото извличаше най-голяма полза от нея.

Жертвите му бяха мъртви. Той беше жив. Не го интересуваше нищо освен смъртта на другите.

Тор беше заловен, изправен пред съда и осъден в средата на деветдесетте. През 1998 г. бе убил двама надзиратели и един съкилийник. Щатът, в който се беше случило това, бе отменил смъртното наказание. В противен случай Тор вече щеше да е екзекутиран или най-малкото да очаква екзекуция. Така се бе стигнало до прехвърлянето му във „Флорънс“. В момента той излежаваше четирисет последователни доживотни присъди.

И щеше да умре в затвора, освен ако не надминеше Матусал по дълголетие.

Но дори това не беше в състояние да предизвика емоционална реакция у Тор.

– Име? – попита той като чиновник на гише, който подканя следващия на опашката.

– Мърси Пайн.

– Къде и кога?

Определено си играеше с нея, но Пайн беше принудена да следва неговите правила.

– Андерсънвил, Джорджия, седми юни осемдесет и девета.

Тор отново изпука врат, този път на другата страна. После протегна дългите пръсти на ръцете си и кокалчетата му също изпукаха. Огромното му тяло сякаш бе кълбо от възли и пукащи стави.

– Андерсънвил, Джорджия – повтори той с усмивка. – Доста хора са загубили живота си там. По време на Гражданската война южняците са построили затвор. Комендантът му Хенри Уърц бил екзекутиран за военни престъпления. Чувала ли си тази история? Екзекутирали са го заради това, че си е вършил работата. – Тор отново се усмихна. – Бил е швейцарец. Напълно неутрален. Но въпреки това го обесили. Ама че правосъдие!

Усмивката му изчезна също толкова бързо, колкото се бе появила.

– Мърси – каза Пайн. – На шест години. Изчезна на седми юни осемдесет и девета година. В Андерсънвил, окръг Мейкън, Джорджия. Искаш ли да ти опиша къщата? Чух, че имаш фотографска памет по отношение на жертвите, но може би се нуждаеш от известна помощ. Доста време е минало все пак.

– Цвят на косата? – попита Тор и разтвори устни, разкривайки равни бели зъби.

Вместо отговор Пайн посочи своята.

– Същата. Бяхме близначки.

Думите събудиха у Тор интерес, какъвто до момента липсваше. Пайн го беше очаквала. Защото знаеше всичко за него освен едно.

И заради това беше дошла тук тази вечер.

Тор се приведе напред и веригите му издрънчаха.

Отново погледна значката ѝ и каза:

– Близначки. ФБР. Започвам да разбирам... Продължавай.

– През осемдесет и девета си действал в района между Атланта, Кълъмбъс, Олбани и Мейкън. – Пайн извади от джоба си червило и отбеляза върху стъклото местоположението на четирите града. После ги свърза и получи добре позната фигура. – Ти си математически гений. Обичаш геометричните форми. – Тя посочи импровизирания чертеж. – Това е диамант. Така са те заловили в крайна сметка.

Тор бе пропуснал именно това. Модела, който сам беше създал.

Той стисна устни. Пайн знаеше, че никой сериен убиец не се признава за надхитрен. А този срещу нея беше не само социопат, но и нарцисист. Повечето хора бяха склонни да приемат нарцисизма като относително безобиден, тъй като го свързваха с детински прояви на суетен човек, който се любува на отражението си в езеро или огледало.

Пайн обаче знаеше, че нарцисизмът е сред най-големите недостатъци поради една-единствена причина: нарцисистите не са в състояние да изпитват състрадание към околните. Извършването на убийство може да им подейства като доза фентанил: мигновена еуфория, предизвикана от доминацията над друго човешко същество и последвалата му смърт.

Затова на практика всеки сериен убиец беше и нарцисист.

– Андерсънвил не се вписва в този модел – каза Пайн. – Защо си се отклонил от него? Защо дойде в моя дом?

– Това е ромб, а не диамант – отвърна Тор.

Пайн не реагира на думите му.

Той обаче продължи, сякаш изнасяше урок по геометрия пред ученици:

– Моделът ми следваше очертанията на ромб, точно, на конкретен вид ромб, наречен лозанж. Това е равноностранен четириъгълник с различни по дължина

диагонали и остър ъгъл – обикновено от четиресет и пет градуса. Например хвърчилото е успоредник само когато е ромб. – Тор изгледа снизходително нарисуваната от Пайн фигура. – В математиката не съществува термин „диамант“. Не прави подобни грешки. Това те злепоставя. Да не говорим, че е непрофесионално. Направи ли си изобщо труда да се подготвиш за тази среща?

Макар и окован, Тор махна пренебрежително и изгледа отвратен геометричната фигура върху стъклото, сякаш не беше виждал по-противно нещо.

– Благодаря, че ми го изясни – отвърна Пайн, която пет пари не даваше за математиката като цяло и успоредниците в частност. – И така, защо се отклони? Никога не си се отклонявал от модела.

– Изхождаш от презумпцията, че съм нарушил обичайния си модел. Предполагаш, че съм бил в Андерсънвил в нощта на седми юни осемдесет и девета.

– Не съм споменавала, че е било през нощта.

Той се усмихна за миг.

– Нали торбаланите, таласъмите и тем подобните идват само нощем?

Пайн се замисли за онова, което ѝ беше минало през ума преди малко – че чудовищата излизат през нощта. За да хване подобни убийци, трябваше да разсъждава като тях. Мисъл, която винаги я беше притеснявала.

Преди да му отвърне, той каза:

– На шест? Близначка? Къде по-точно се случи?

– В стаята ни. Ти влезе през прозореца. Залепи устите ни с тиксо, за да не викаме. Притисна ни към леглото с ръце.

Пайн извади лист хартия от джоба си и го поднесе към стъклото, за да може Тор да види какво е написано върху него.

Погледът му пробяга по редовете, но изражението му остана непроницаемо дори за опитен агент като Атли Пайн.

– Някакво детско стихче? – прозя се той. – Какво следва? Ще запееш?

– Почукваше ни по главите, докато го рецитираше – каза Пайн, която се беше привела леко напред. – При всяка дума докосваше с пръст главата на една от нас. Започна с мен и завърши с Мърси. После я взе и ми направи това...

Тя отметна косата си назад, за да разкрие белега над лявото си слепоочие.

– Не помня какво използва. Всичко ми беше размаяно... Може да си ме ударил само с юмрук. Въпреки това ми счупи черепа – каза Пайн и добави: – Все пак ти си доста едър мъж, а аз бях малко дете. Но вече не съм малка.

– Да, пораснала си. Колко си сега – метър и осемдесет?

– Сестра ми също беше висока за шестгодишна, но слаба. Силен мъж като теб би я отнесъл с лекота. Къде я отведе?

– Отново правиш необосновани предположения. Нали каза, че никога не съм нарушавал модела? Защо тогава смяташ, че съм бил аз?

Пайн се приведе още по-близо до стъклото.

– Работата е там, че те видях. – Тя го огледа и добави: – Не е трудно да те запомни човек.

Устните на Тор се извиха като тетива на лък, която стрелецът опъва назад, докато се кани да пусне смъртоносна стрела.

– Помниш, че си ме видяла? И се появяваш едва сега? След двайсет и девет години?

– Знаех си, че ще те открия тук.

– Евтин сарказъм, който трудно ще мине за отговор. – Тор отново погледна значката ѝ. – ФБР. В кой град са те пратили? Някъде наблизо?

– Къде я отведе? Как умря сестра ми? Къде са останките ѝ?

Три въпроса, които Пайн изстреля, тъй като ги беше репетирала по време на дългото пътуване до тук.

Тор продължи предишната си мисъл:

– Предполагам, че не работиш в полеви офис. Не приличаш на човек, който си пада по бюрокрацията, официалностите и прочие. Обличаш се спортно и пристигааш извън обичайните часове за свиждане. С други думи, не следваш правилата. И си сама. Когато става въпрос за официално разследване, агентите пътуват по двама. Като добавим към това и личностната ти характеристика...

– Какво искаш да кажеш? – попита Пайн и срещна погледа му.

– Изгубиш ли близък, се превръщаш в самотник – все едно си изгубил половината от себе си. Не можеш да разчиташ на никой друг, не можеш да се довериш на никой друг, защото тази емоционална струна се е скъсала. Не си омъжена – добави той и сведе поглед към безимения ѝ пръст. – Няма кой да прекъсне поне за малко това неизменно усещане за загуба, което ще продължи, докато не ритнеш камбаната, разочарована, самотна, нещастна. – Замълча, преди да продължи, леко заинтригуван: – И все пак нещо се е случило, за да дойдеш тук след близо три десетилетия. Чак сега ли събра кураж, за да се изправиш лице в лице с мен? Нали си федерален агент?

– Нямах причина да не ми кажеш истината. Дори да ти отменят някоя и друга доживотна присъда, това е без значение за теб. Никога няма да напуснеш „Флорънс“.

Отговорът му я изненада, макар че не трябваше.

– Разкрила си и си арестувала поне половин дузина хора като мен. Най-некадърните сред тях са убили четирима, най-талантливите са видели сметката на десетина.

– Талантливи? Не бих използвала точно тази дума.

– Все пак са необходими определени качества, уме-

ния... талант. Което не е лесна работа, каквото и да си мислят хората навън. Арестуваните от теб, разбира се, изобщо не са на моето ниво, но все отнякъде е трябвало да започнеш. Струва ми се, че си го превърнала в своя специалност. Залавянето на хора като мен, имам предвид. Хубаво е да си поставяш високи цели, но това може да те направи прекалено амбициозна или прекалено самоуверена. Приближаваш се твърде близо до слънцето, восъкът по крилата ти се разтопява и политаш надолу. В повечето случаи умираш. Божествена гледка, наистина, но не успявам да си те представя така. И все пак с удоволствие бих опитал.

Пайн не обърна внимание на този налудничав монолог, завършил с неприкрита закана. След като Тор заплашваше да я убие, това означаваше, че е привлякла вниманието му.

– Всички убийци, които съм заловила, действаха в западните щати – каза тя. – Тук има широки открити пространства, дива пустош, а не оживени улици с полицаи на всеки ъгъл. Непрекъснато пристигат и заминават хора, много от тях бягат от закона, други търсят ново начало... Магистралите прекосяват обширни територии, в които няма да срещнеш жива душа. Има безброй места, на които да заровиш труп. Това стимулира... таланти като твоя.

Тор разпери ръце, доколкото му позволяваха белезниците.

– Виждаш ли, така е по-добре.

– Щеше да е още по-добре, ако беше отговорил на въпроса ми.

– Научих, че когато си била в колежа, не ти е стигнал само един фунт, за да влезеш в олимпийския отбор по вдигане на тежести. – Когато Пайн не отговори, Тор продължи: – Дори във „Флорънс“ имаме интернет, специален агент Пайн от Андерсънвил, Джорджия. Поисках допълнителна информация за теб като условие

да се съглася на тази среща. Заслужила си собствена страница в Уикипедия. Не е толкова дълга, колкото моята, но все пак си доста по-млада. Макар че това не ти гарантира дълга и успешна кариера.

– Беше един килограм, а не един фунт. Изхвърлянето ме провали. Не успях да покажа на какво съм способна. Никога не е била любимата ми дисциплина. По-добра съм в изтласкването.

– Да, да, килограм. Грешката е моя. С други думи, оказала си се по-слаба, отколкото предполагагах. Провалила си се напълно.

– Нямах причина да не ми кажеш – повтори Пайн. – Никаква причина.

– Искаш да приключиш и този случай като всички останали ли? – попита отегчено Тор.

Пайн кимна, но само защото се страхуваше от думите, които можеше да изрече в този момент. Противно на твърденията на Тор, тя се беше подготвила за тази среща. Но кой ли би могъл да се подготви напълно за среща с такъв като него?

– Знаеш ли какво ми харесва? Какво много ми харесва? – попита Тор.

Пайн продължи да се взира в него, без да промълви нито дума.

– Много ми харесва фактът, че съм оставил отпечатък върху целия ти жалък живот.

Тор изведнъж се приведе напред. Широките му рамене и огромната му глава като че ли изпълниха цялата преграда. Наистина приличаше на човек, който би се промъкнал в спалнята на малко момиченце. За един ужасяващ миг Пайн се превърна отново в шестгодишно хлапе, а този демон я почукваше по челото на всяка дума от стихчето. Докоснеше ли последно нея, тя щеше да умре.

Но той докосна Мърси. Не нея.

МЪРСИ.

Не нея.

Пайн въздъхна едва доловимо и неволно стисна служебната си значка.

Нейният талисман. Не, нейната молитвена броеница.

Жестът ѝ не остана незабелязан от Тор. Той не се усмихна триумфално, очите му не излъчваха гняв, а разочарование. Но само миг по-късно отново стана безразличен. Погледът му изгуби фокуса си, чертите на лицето му омекнаха и се отпуснаха. Той се свлече на стола, сякаш цялата му енергия се беше изпарила.

А Пайн усети как тялото ѝ блокира. Цялото ѝ тяло, до последната клетка. Беше се издънила. Тор я беше подложил на изпитание, но тя не успя да го преодолее. Чудовището беше дошло посред нощ и Пайн не се беше справила, беше се изложила.

– Охрана! – извика Тор. – Готов съм! Приключихме тук!

Веднага щом изрече и последната дума, устните му се разтегнаха в зловеща усмивка. Пайн знаеше защо.

Това беше единствената ситуация, в която той можеше да командва надзирателите.

Те влязоха в стаята за свиждания, откачиха веригата от халката на пода и го поведоха към изхода. Пайн се надигна от мястото си и извика:

– Нямаш причина да не ми кажеш.

Тор не я удостои с поглед.

– Кротките никога не ще наследят земята, Атли Пайн от Андерсънвил, близначка на Мърси. Започни да свикваш с тази мисъл. Ако решиш да си поговорим отново, знаеш къде да ме намериш. – Тор се обърна рязко и в погледа му се появи хищен блясък, вероятно последното нещо, което виждаха жертвите му, преди да умрат. – Сега, след като се запознахме, *никога* няма да те забравя.

Стоманената врата се затвори и заключи зад него.

Пайн се заслуша в отдалечаващите се стъпки на надзирателите. Отвеждаха Тор в бетонната му клетка с размери два на четири метра.

Тя продължи да се взира във вратата, после изтри червилото от стъклото, при което дланта ѝ почервения като от кръв. Върна се по обратния път, взе служебното си оръжие и напусна „Флорънс“. Щом се озова навън, вдиша дълбоко свежия студен въздух на хиляда и седемстотин метра надморска височина.

Нямаше да заплаче. Не беше проляла и една сълза, откакто Мърси изчезна. Но въпреки това искаше да изпита нещо. То обаче просто отсъстваше. Тя имаше чувството, че е безтегловна като астронавт на Луната, празна, пуста... Каквито и емоции да криеше в себе си, те сякаш бяха пресъхнали.

Не, Тор ги беше изсмукал.

А най-лошото беше, че Атли Пайн продължаваше да няма никаква представа какво се е случило със сестра ѝ.

Качи се в колата си и измина близо двеста километра до Салида, където отседна в най-евтиния мотел, защото плащаше цялото пътуване от собствения си джоб.

Тъкмо преди да заспи, се сети за онова, което Тор я беше попитал.

И се появяваш едва сега? След двайсет и девет години?

За това си имаше причина, и то сериозна, поне според нея. Което не означаваше, че не е сбъркала.

Тази нощ тя не сънува Тор. Не сънува и сестра си, изчезнала преди близо три десетилетия. Сънува как шестгодишната Атли за пръв път отива на училище сама, без да държи Мърси за ръка. Нещастно момиченце с вързана на опашки коса, изгубило своята половина, както се изрази Тор.

По-добрата си половина, помисли си Пайн, защото

като малка все тя правеше белите, а „по-голямата“ ѝ сестра, родена десет минути по-рано, я прикриваше или се застъпваше за нея. И винаги показваше непоколебимата си вярност и любов.

Пайн никога повече не изпита подобно чувство.

Може би Тор беше прав относно бъдещето, което я очакваше. Може би.

Наистина ли е оставил отпечатък върху целия ми живот?

Усети, че устните ѝ започват да треперят, затова стана, дотътри се с усилие до банята и пъкна глава под душа. Не помръдна, докато водата не стана толкова студена, че тя почти изпищя от болка. Въпреки това не пророни нито една сълза, която ледената вода да отмие.

Събуди се с първите слънчеви лъчи, облече се и потегли към дома. Някъде по средата на пътя спря, за да хапне. А когато се качи в пикапа си, получи съобщение по телефона.

Тя написа отговор, затвори вратата, запали двигателя и натисна газта.

3

Гранд Каньон беше едно от седемте чудеса на природата и само то се намираше в Америка. Това беше вторият по големина каньон в света след Цангпо в Тибет, който бе малко по-дълъг, но много по-дълбок. Всяка година пет милиона души от всички краища на земното кълбо посещаваха Гранд Каньон. Въпреки това по-малко от един процент от тях стигаха до мястото, където се намираше Атли Пайн в момента: бреговете на река Колорадо, която течеше на дъното на каньона.

Там се намираше и „Фантом“, който беше не просто